

rende. Men vil man lægge Bøgt paa dette Understud, som altsaa Kolonierne for Tiden give, saa bør man gøre Regningen helt og rigtigt op, og saa bør man se hen til, at Kolonierne siden 1850, da hele det økonomiske Mellembærende mellem Finansministeriet og Kolonierne blev ordnet, have indbetalt til Statskassen i alt 5 Mill. Kr. Hvis man vil give Kolonierne Ret til at kreditere paa sit Budget Renter af dette Beløb, som altsaa er indbetalt kontant i Statskassen, vilks De se, at saa have vi ikke alene Balance med det Understud, som der er nu, af c. 90,000 Kr. om Aaret, men endogjaa et ikke ringe Overstud. Saaledes er Stillingen, og jeg haaber, at hermed maa i alt Fald dette Hensyn til Understudet falde bort. — Men den ærede Ordfører var streng mod den danske Administration af Kolonierne paa Vestkysten. Han mente, at den gjorde Befolkningen Stade deroppe, og han fremhævede i saa Henseende, idet han brugte temmelig stærke Udtryk, at Befolkningen levede et Liv som halve Almisselemmer. Det er ikke rigtigt. Der er, hvad en Del af de Herrer sikkert vide, i Kolonierne deroppe i Grønland indført en Kommunalforfatning, saaledes at Grønlænderne selv tage Del i Styrelsen af deres kommunale Anliggender, navnlig af deres Fattigvæsen. Det er afdøde Dr. Rink, der har faaet Forstanderskaberne, som de hedde, oprettede. I Forstanderskabsbestemmelserne sondres der mellem den egentlige Fattighjælp og det, som kaldes Understøttelser, nemlig Understøttelser til Enfer og forældreløse og til Erhververe, som ved Sygdom og paa anden Maade ere fattede tilbage. De Herrer ville se, at man i Grønland har været noget forud med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, idet de Understøttelser, jeg taler om her, ikke have Fattighjælps Virkninger. Disse tillægges kun den egentlige Fattighjælp. Nu er der Aar for Aar gjort Rede for, hvor meget der er anvendt til disse Djemed, som jeg har nævnt, og for sidste Aar viste det sig, at der i Fattighjælp var anvendt 11 Dre pr. Individ og i Understøttelse 21 Dre pr. Individ. Det vil sige for en Befolkning af 10,000 Mennesker er der i egentlig Fattighjælp ydet 1,000 Kr. og i Understøttelse c. 2,000 Kr. Jeg tror, at ved disse Tal vil man ikke kunne opretholde dette, at Grønlænderne deroppe leve halvt et Liv som Almisselemmer. Noget andet er, at det grønlandste Folk er et Jagtfolk, som finder sin Føde paa Havet, og som skal have Held med sig for at finde Føden. Det lever i Dag i Bellevnet og i Morgen paa Sulteføde, og den Forskel, man kender herved mellem velstaaende og ringere stillede

i Samsundet, kendes ikke deroppe, træder i alt Fald ikke frem i det ydre. Derfor ere navnlig de Sommerrejsende deroppe let tilbøjelige til at se mere Fattigdom, end der i Virkeligheden findes. Men den ærede Ordfører blev ikke staaende herved. Han vilde ogsaa bebrejde Administrationen, at vi skulde have bevirket, at Befolkningen var bleven befængt med ubehagelige Sygdomme, som Civilisationen har ført med sig. Jeg antager, at det, den ærede Ordfører sigtede til, var Syfilis, for nu at nævne Tingene ved dens rette Navn. Vi have endnu kun haft Syfilis paa et eneste Sted, i Nærheden af Kryolithbruddene ved Svigtut paa en lille Boplads, hvor der bor 70—80 Mennesker, og efter at Rigsdagen har bevilget os Penge til særlig Lægehjælp deroppe, er Sygdommen paa denne Boplads trængt stærkt tilbage, saaledes at vi nu ere komne saa godt som ud over den; men udenfor denne Boplads kende vi ikke Sygdommen i hele Grønland, saaledes at den Vestfyldning, som her er rejst imod os, virkelig er uretfærdig i højeste Grad. Den ærede Ordfører kender ikke selv Forholdene oppe i Landet; han maa have sin Kundskab andetsteds fra. Jeg haaber, at han nu vil beklage, at han er fremkommen med disse stærke Sigtelser mod den grønlandste Administration. Forholdet er jo overalt ellers det, at hvor Civilisationen støder sammen med et Naturfolk, som Estimoerne paa Vestkysten, der spinder Naturfolket efterhaanden bort, det angribes paa forfælskelig Maade og dør til sidst ud. Jeg tror, at det eneste Sted, man kan sige i Verden, hvor et Naturfolk har holdt sig Aarhundreder igennem, er netop paa Vestkysten af Grønland. Den danske Administration har forstaaet at vedligeholde Befolkningen. Jeg skal nævne i saa Henseende, at Folketallet deroppe — her er kun Tale om den indfødte Befolkning — var i 1840 7,800 og i 1890 10,250; i disse 50 Aar er altsaa den indfødte Befolkning paa Vestkysten vokset med 30 pCt. Jeg tror, som sagt, ikke, at man noget andetsteds skal finde noget tilsvarende under saadanne Forhold. — Hvad nu Vestkysten angaar, maa man huske vel paa, naar man vil dømme om Forholdene, at Livsvilkårene paa Vestkysten ingenlunde ere rent idylliske. Den lille Befolkning, som lever deroppe, har mangelfulde Erhvervsredskaber, og den maa føre en haard Kamp for at bjerge Livet. Den kender meget godt til Hungerens og ogsaa til Epidemier; det er altsaa ikke en Befolkning, som man kan sige er stillet saaledes, at man bare skal lade den være i Fred, saa vil den leve et lykkeligt